

V případě tomto označen byl soudem rekursním rekurs, který podali dlužníci proti usnesení a udělení příklepu revisnímu rekurrentu, vším právem jako nepřipustný a proto zamítnut. Rekursní soud neměl se tudíž do dalšího zkoumání spisů vůbec ani pouštět.

Mimo to nemůže domnělá vada řízení exekučního, která prý pozůstává v mylném ocenění prodané nemovitosti při odhadu svého času předsevzatém, vůbec žádný důvod zmatečnosti opodstatniti. Omyl který se sběhl, mohl býti od stran, tudíž také od dlužníků v čas uplatněn a mohlo býti za opravu odhadního protokolu žádáno.

To se nestalo. Naopak dlužníci nechali usnesení, kterým stanovena byla odhadní cena nemovitosti, která se měla prodati, na 1200 K a nejmenší podání na 600 K a zároveň ustanoveno stání dražební, vejíti v moc práva.

Při tomto stavu věci nelze po vykonané dražbě již napravit omyl, který se prý udál.

Za těchto úvah bylo dovolacímu rekursu vydražitele vyhověno a ona část v odpor vzatého usnesení, která zákonu odporuje, zrušena, tak že nyní udělení příklepu prvním soudcem zůstává v platnosti. —

Rozh. z 21. ledna 1908 č. j. R III. 22/8.

J. B.

K výkladu § 43. civ. soud. řádu.

Nezl. Josef M. podal svým zákonným zástupcem u c. k. okresního soudu v B. žalobu na Antonína T. o zaplacení obnosu 1000 K jakožto náhradu škody způsobené mu kousnutím psa žalovanému patřícího a sice žádal

bolestného	860 K
za lékařské ošetřování	54 K
za domácí ošetřování	86 K
	<hr/>
	1000 K

pospolu svrchu zmíněných.

Po zjištění, že kousnutí zavinyly obě sporné strany a když byli soudní znalci bolest kousnutím způsobenou na 150 K odhadli a důkazy o výlohách lékařského i domácího ošetřování byly provedeny a ohledně oněch zjištěno, že obnášely 54 K, přisoudil c. k. okresní soud v B. žalobci na bolestném 75 K a za lékařské ošetřování 27 K, v dalším žalobu zamítnuv; útraty sporu navzájem zrušil, což o d ů v o d - n i l tím, že třeba se vítězství a podlehnutí nedá srovnati číselně, přece ve smyslu § 43. odst. 2 c. ř. s. obnos pohledávky záležel na vyšetření znaleckém, plný účinek tohoto zákonného ustanovení byl však zmařen tím, že žalobce nároky své přemrští.

Proti výroku o útratách obě strany rekurovaly, načež c. k. zemský soud v Brně usnesením ze dne 21. listopadu 1908 č. R II. 325/8

rekurs žalobcův zamítl, rekursu žalovaného však vyhověl, odsoudiv žalobce, aby nahradil žalovanému kromě útrat rekursu také polovici jeho útrat 1. stolice, p o n ě v a d ě žalobce zvítězil téměř jen s desetinou sporného nároku a kdyby byl tento nárok už původně o 2 K snížil, mohlo se jednati daleko levněji dle pravidel řízení bagatelního. Při takovém výsledku sporu nelze útraty dle § 43. c. ř. s. navzájem zrušiti, ježto zmíněný § předpokládá, že úspěch jest na obou stranách přibližně stejný.

Revisnímu rekursu žalobcovu c. k. nejvyšší soud ve Vídni vyhověl a rozhodnutí prvního soudu o útratách sporu obnovil, p r o t o - ž e ciferní výsledek nesmí býti žalobci na újmu, neboť nehledě ani k tomu, že obzvláště nárok na bolestné již po své povaze takořka vylučuje možnost uvéstí jej v žalobě obnosem později přiznaným, dochází nárok ten své formalisace právě prostředkem určení uvážení soudcovským a na podkladě vyšetření znaleckého, kteréž okolnosti stanoví zákon výslovně za podmínku zcela podstatné úchytky od obecných pravidel o náhradě nákladů processních, záležející v tom, že číselný poměr mezi obnosem požadovaným a vysouzeným nesmí býti zcela mechanicky přenášen na pole náhrady nákladů. Jelikož pak žalobce ve věci — nehledě k poměrně nepatrnému obnosu náhrady požadované za náklady domácího ošetřování — zvítězil polovicí svých nároků, dlužno uznati, že výrok prvního soudu co do útrat odpovídá zásadě vyjádřené v § 43. c. ř. s., pročež bylo jej obnoviti.

(Rozhodnutí c. k. nejvyššího soudu ze dne 12. ledna 1909 č. R III. 10/9. —a—)

Jaké útraty pohřební náležejí do I. třídy věřitelů konkursních?

Rozsudkem c. k. krajs. soudu v M. K. ze dne 28. října č. j. Cg. $\frac{16 \frac{1}{8}}{6}$ byla žaloba pí. Z. Š., vdovy po c. k. notáři, na konkursní podstatu svého muže o uznání likvidnosti pohřebních útrat 422 K s přísl. zamítnuta a vysloveno, že pro případ uznání likvidnosti žalované pohledávky per 380 K ve vyšších stolicích se jí přiznává I. třída konkursních věřitelů a to z těchto

d ů v o d ů:

Dle § 43. konk. ř. náležejí do I. třídy věřitelů konkursních útraty pohřební, zemřel-li dlužník před zahájením konkursu, podle ustanovení § 549. obč. z., zemřel-li však po zahájení konkursu, útraty, které s pohřbem nevyhnutelně jsou spojeny. Poněvadž pak § 549. obč. z. stanoví, že mezi břemena dědictví tížící, náleží náklad na pohřeb učiněný dle toho, jak v místě obyčejem jest a dle stavu a jmění zemřelého, vychází z toho, že nevyhnutelný náklad §. 43. k. ř.